

Menu

Pralinky zvlášť
Šifrovačky
Bedna
Dark City
Dnem
iNula
Krtčí norou
Krutá zákruta
Lamí stezkou
Lampa
Leonardo
Noc tapůrů
Ostrovtip
Osud
Pewnost
Sendvič
Svíčky
Tmou
Spřátelené nepřátelé
Žebříček družstev
Expedice
Sjezdy

Civilizace 2017

Jak Pralinky se zúčastnily městské šifrovačky v terénu, kam jsme nejprve nechtěly, pak nemohly a nakonec absolvovaly jako dva týmu.

Civilizaci jsme neměli zařazenou do jarní sezóny. Jednak je na jaře přetlak her a navíc se prezentuje jako hra pro začátečníky a mírně pokročilé. Když jsme šlapali s Adamem na NaPalmně mezi stanovišti, tak básnil, jaký bude letošní ročník skvělý. Do Alči hučel Míra, že musíme jít, že se nám bude líbit. Na druhou stranu nám bylo naznačeno, že Pralinky v plné sestavě rozhodně nejsou vítány. Fajn půjdu já a Alča někoho vezmeme, aspoň si to vyzkoušíme bez Síby. Lenka se Šárkou nadšeně kývly, a protože Dan neměl co dělat a bylo volno, tak se přidal. Síba nakonec podpořil rodinu a stal se nepřitelem.

To nám rozhodně nezabránilo společně dojet do Klánovic a dát si baštu. Venku chvíli svítí sluníčko a chvíli se žení čerti. Nám je v hospodě teplo, tedy až na Alču. Dojedeme na Běchovic a už na nás mávají holky. Po registraci to chvíli vypadá, že nám počasí nedá nic zadarmo. Má nastat komické číslo s megafonem, ale ten se nedá zneužít. Přestává pršet, Martin vše odstartujeme a začínáme luštit u orgovského altánku (nedaří se nám je vystrnadit).

Než se stačíme zorientovat, už někdo přiběhne, že chce měnit. Vyměníme a posíláme Lenku do bitevního pole. Zbytek luští šifry a to docela úspěšně. Než je vyvěšena první nápověda, tam máme všechny 3 kotouče a otáčíme. Pro kotouče běhala Šárka (my starší radši sedíme) a nevyšimla si freesbee. A nebyla jediná. Šifra nabádala o otáčení, vícenásobnému, jinak by tam mohlo být OTOČ. Vše svádělo k šifrovací mřížce/hexu. Dávala by to smysl, rozhodilo by to startovní pole atd. Naštěstí přišla poslední nápověda a herní pole se hnulo a my s ním. Kotouč byl sice použit na 15, ale šifra měla větší potenciál a moc mě nenadchla.

Když Alča viděla Japonsko, prohlásila trojkovka a už ji drtila. Kupodivu vycházela, občas bylo nějaké písmenko posunuté, ale to nám zase tak nevadilo. Zpětně to byl polák, ale to je vlastně jedno. Jen to CH nám nepasovalo. Cestou k rybníkům míří prvomájový průvod, jen ty mávátky chybí. A objevuje se první bahno, toho se do konce hry zbavíme jen na kratoučké chvílky.

Dopravní značky padly docela rychle. Sice to nebyl první nápad, ale google pomáhá s přesným pojmenováním. Bahno.

S Danem hledáme šifru, vedení mapou zcela zapomínám na kartu týmu s upřesnitky. Tak se stane, že nás holky dojdou. Čekají na nás a pro šifru si stejně musím dorazit. Tvary dáváme skoro na stojáka. Pár slabších povah v týmu si sedlo.

Šifru vyzvedáme na kopečku. Začíná foukat a teplotní morálka v týmu poklesá. Objevujeme nádherné souvislosti v šifře, nápovědy zapadají, princip zapadá, ale nic z toho neleze. Ověřujeme chyby, hledáme alternativy, ale nakonec nás zima vyžene na pochod proti trdomyslnosti. Začínám si uvědomovat, že bude hůř. Podle mapy trasa nebude o nic lepší, spíš horší. Čerstvé jsou vzpomínky na Matrix. Dojdeme do Netluk a mimo koronera nacházíme i lavičky se stolečkem. Pořád se nedokážeme vymanit z myšlenkového kruhu. Zavoláme o nápovědu a konečně zjišťujeme, že jsme v jiném vesmíru. Doluštujeme a jde se dál. Nevadí, aspoň máme šifru na další Sovu ;-)

Milku, už jsem viděl, a to vícekrát. Obarvujeme na černou a bílou, i když nejprve padají nápady na obarvení více barvami (modrý zub, růžový porcelán). Na šifře se mi nelíbilo, že část barev byla definována, jako ustálené slovní spojení (černý pasažer) a část podle skutečné barvy. To, že bych saku předělil pouze černou barvu, mě stálo dost duševního klidu. Měli jsme pak tendenci dělat i další dělení než jen na 2 skupiny. Osobně bych to unifikoval, určitě to jde, protože jsem to viděl na více

šifrovačkách. Bohužel už nám nedocvakl význam čísel, jako startovních pozic braila. Další nápověda.

Nejdeme asi nejkratší cestou, protože nejdříve uvažujeme o cestě krléš. Ta je nakonec zamítnuta. Blikačky jsou natočeny na mobil, a když od nich odcházejí, tak už vím, jak to bude fungovat. Od nápadu k realizaci je trnitá cesta. Chvilku trvá, než identifikujeme místo písmen čísla a operátory.

Cesta do Koloděj je dlouhá a blátivá. Cestou zapisujeme hry, ale to jen krátké povyražení. Máme štěstí, že neprší. Hrozně velké štěstí. Nazvat hru Civilizace chce hodně velkou odvalu. V dále svítí světélko.

Lenka koštuje zázvorovice, láká recept a nějaký pásek je jí úplně ukradený. Luštíme u hřbitovní zdi. Moebiova páska je nám známá. Vyznačujeme si cestu bludištěm. Nejdřív to vypadá na grafická písmena, ale chvíli. Časem uděláme průnik cesty. Zkoušíme přesun proti trudomyslnosti. Zkoušíme dělat i morseovku, ale nějak nevychází. Nic, voláme o nápovědu. Ta nás navede na správnou cestu a uvědomíme si i oddělovač. Vychází Koma Puwec, ale to nám nezabrání vyzvednout šifru u rybníku Pulec.

Jen tak v letu počítám zlomky. Není nad to najít šifru, kterou člověk před 6 lety vytvořil ;-) Rovzpomínám se, jak se tvořila periodická čísla, kam jsem ukryval pomocnou tajenku. Jen ten princip kódování zprávy nevychází. Prší, nedá se nic dělat, nebude to na stojáka. U pošty najdeme suché místo. Odhalujeme část nápovědy a pak nám ta vysoká čísla docvaknou. Tleskám, že někdo moji starou šifru posunul o úroveň výš.

Nacházíme noty. Bohužel Lenka, Šárka je jako hudebnice znají velmi dobře a sypou zajímavá pozorování, která ani neznám. Nakonec se shodujeme, že 7 výšek tónů a 7 délek do taktu vysvětluje 7/7 tak. Nadhazuji sedmsegment, ale ten nefunguje. Po čase voláme o nápovědu. Nápověda, která zní, projděte si všechny šifry z minulých ročníků a myslíme to vážně, nás moc nenadchne. Naštěstí Civilizace není Tmou. Nakonec tu sedmičkovku najdeme. Ještě si uděláme narychlo převodní tabulku s chybným počtem čísel a na zákys je zaděláno. Nakonec chybu objevujeme a jde se dál.

U rybníku je živo. Obsazujeme vyhrátou lavičku. Nacházíme zajímavé souvislosti, osobnosti, úhly do semaforu a hromadu dalších věcí. Tlačí nás čas, pokud chceme dojít, tak nesmíme mít moc velké zákysy. Volíme nápovědu. Ta nám radí brutální střílení nožiček. Chvilku uvažujeme, jakou nohu ustřelit tygrovi a pak na to někdo přichází. Zajímavý nápad, zatím jsem nepřemýšlel, jak moc stupňů volnosti má.

Jsme v Klánovicích a tým usíná. Luštíme s Lenkou. Postupně přicházíme na závislosti mezi řádky a sloupci a pak nám docvakávají operátory. Co s nimi, můj nápad na římské čísla je okamžitě přebyt morseovkou. Další šifra, která si mi moc líbila.

U kostela je plno. Skoro hned máme jména a příjmení. Proč jaro+mír a jaro+slav. To je skoro Miroslav. A je to tu. Máme další jména a k nim datумы z povinného vybavení. Proč jinak by ho tam dávali. Tak to spočítáme, přečteme a jdeme dál. Šifra za 20 minut, to je paráda. Hmm, tak za další hodinu a půl voláme o nápovědu, abychom se dozvěděli, že datумы máme zahodit. Dá se jimi vybírat písmenka na mnoho způsobů. Konečně se vztyčil do té doby mlčící Dan a pronesl: „Mám to.“ A měl to. Cyrilov rož. Co je proboha rož, aha to bude rozhledna. A jde se. U vysílače nikdo, jsme špatně. Ono to bude rozcestí. Brbláme, holky cestou vymýšlí Jaroslava Svěceného, aby to bylo pro příště jasnější.

Monitor, to bude rozkládat barvy na RGB. Tak je rozložíme. Chceme kreslit velká barevná písmenka jako loni na Sově, ale nejde to. Čas není, tak si ten poslední krok zase necháme prozradit. Přitom byl tak jasný.

Jak na mapě bez měřítka odměřit 2000 metrů? No jdeme, to bude v tom ohybu. Nebude. Je tam tým, který bloudí a volá orgům. Máme jít dál. Tak jdeme a vyzvedáváme šifru. Zpětně vzhledem k počtu marně hledajících týmů asi dobře, že delší cestou po cyklostezce. Písmenka jdou spojovat. A jdou tam vepisovat další neviditelné hexy a jde tam vepisovat abeceda. Tak kreslím síť a holky doplňují písmenka. Co s tím dál. Hmm, zase ten čas. Nápověda nás navede k vepisování písmenek ob X a ke správnému čtení. Pěkná šifra, ale pro nás časově čistě nedatelná.

Kolečko s tečkou. Tak to napasujeme na úvodní artefakt, aspoň se konečně použije pořádně. Čteme písmenka a jde se do cíle. Kupodivu máme dost velkou rezervu.

Na bonusové šifry nezbyl čas. Vyluštíme stromy a já prokleju orgy, že zase někam musím. Vyrážíme se Šárkou. 100 metrů od cíle se ozve mobil, že nemá šťávu. Jediný způsob, jak ze vzdáleného místa zadat kód a domluvit se s týmem. Vracím se pro power banku. Vyzvedáme kód, a aby to nebylo tak jednoduché, tak není signál na data. Když už načtu QR kód, tak mi stránka nahlásí, že jsem byl odpojen a musím se přihlásit. Opruz.

Přicházíme do cíle, hra končí a holky 10 vteřin pozdě posílají vyřešenou bonusovou šifru. Posunula by nás po pár míst nahoru, ale to je vlastně jedno. Síbovi pláchla třetí příčka o 2 minuty. My jsme náš cíl dojít a vyzkoušet si jinak poskládaný splnili.

Díky orgům i zbytku týmu za pěknou hru, některé šifry byly úžasné a potěšili mě na duši. Měli jsme (hráči a orgové) kliku na počasí. Nechci ani domýšlet nad tím, kdyby celou noc pršelo.

Epilog. U babičky jsme si vyzvedli holky. Ratolesti měly radost, že nám zase vidí a odmítaly nás pustit spát. V nestřežených chvílích jsme jim, ale s Alčou postupně usnuli. Zbudil mě jekot: „Tatííí, vosá.“ Znělo to jako noční múra. Když jsem se vzpamatoval a vosu zlikvidoval, měl jsem kázání, že jsme s maminkou unavení a musí být trošku samostatné. Dostalo se mi na oplátku otázka, na kterou jsem v tu chvíli neměl sílu odpovídat. „Tati, proč jezdíte na šifrovačky, když jste pak unavení?“

Sepsal Martin